

[Peder Jakobsen.]

i en Pris af 3 Kr. 37 Øre pr. m², skal eksporteres, og at vi saa skal importere russiske Finérplader i en daarlig Kvalitet, som Forbrugerne skal betale med 5 Kr. 12 Øre. Jeg vil derfor gerne spørge: Er det nødvendigt at eksportere de prima Finérplader til de 3 Kr. 37 Øre? Var det ikke mere naturligt, at dette gode danske Finértræ kom Forbrugerne herhjemme til gode? Ellers bliver det jo i mange Tilfælde Forbrugerne, der skal betale Prisdifferencen mellem de danske Finérplader og de indførte Finérplader. Samtidig træffer man som bekendt fra mange andre Sider Foranstaltninger for at hindre Inflation, men en saadan Handel, hvorved man sælger det billige ud af Landet og køber dyrt ind, virker jo netop modsat — den fremmer den snarere.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Krag): Saa vidt jeg er orienteret, er det vist kun i meget ringe Omfang, der finder Eksport Sted af danske Finérplader. Noget eksporterer man for at holde de Markeder, man nu engang har haft. Den Eksport, der finder Sted, er hovedsagelig en Reeksport, først og fremmest af finske Finérplader.

Man kan naturligvis saa rejse det Spørgsmaal, om vi overhovedet bør købe russiske Finérplader til saa høje Priser, som det ærede Medlem nævnte. Men det ærede Medlem er sikkert ogsaa bekendt med, at der er stor Mangel paa Finérplader, saa af rent forsyningsmæssige Grunde maa vi tage hjem, hvad vi kan faa, og betale den Pris, der er paa dem i Udlandet; det er paa den Baggrund særlig lykkeligt, at vi her i Landet kan holde saa lave Priser, hvilket hænger sammen med Maksimalprisordningen paa det paagældende Omraade.

Hermed sluttede Spørgsmaalet.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Det ærede Medlem Hr. Peder Jakobsen har dernæst stillet følgende Spørgsmaal til Ministeren for Handel, Industri og Søfart:

Hvordan løser en Husmoder Spørgsmaalet om Lagenmærker, hvor der er fremmed Medhjælp paa Kost og Logi?

Peder Jakobsen: Dette Spørgsmaal blev jo aktuelt i det Øjeblik, Handelsministeriet udsendte Meddelelse om, at Befolkningen kunde købe Lagenlærred paa Tekstilmærker. Det lyder meget enkelt og ligetil og er det sikkert ogsaa for mange Familiers

Vedkommende, men i de Familier og Virksomheder, hvor man har fremmed Medhjælp paa Kost og Logi, melder det Spørgsmaal sig straks: Er det Familiens Tekstilmærker, der skal bruges til at købe Lagenlærred for ogsaa til denne Medhjælp, eller skal Medhjælperne aflevere Tekstilmærker, saaledes at Husmoderen kan faa Lov at købe for disse Mærker? Naar vi ved, hvor efterspurgte Tekstilmærkerne er, og hvor haard Trang der er i Befolkningen for hvert enkelt, er det et Spørgsmaal, som mange Hjem er stillet over for. Derfor har jeg en Hilsen til den højtærede Handelsminister fra min Kone, som spørger, hvordan man skal løse dette Problem.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Krag): Det Spørgsmaal, det ærede Medlem her rejste, er ikke nyt i de danske Rationerings Historie. Det er opstaaet paa flere andre Felter. F. Eks. har Problemet eksisteret for Syltesukkerordningens Vedkommende, hvor Spørgsmaalet var, om Syltesukkermærkerne tilhørte Medhjælperen eller Arbejdsgiveren, naar Medhjælperen dog spiste Arbejdsgiverens Syltetøj, og paa samme Maade har Problemet eksisteret i Forbindelse med Arbejdstøjordningen i de Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren forsyner Arbejderne med Arbejdstøj. I alle disse Tilfælde er det lykkedes i al Fordragelighed mellem Parterne at finde frem til en Løsning, og jeg tror, man maa haabe paa, at det samme kan ske her.

Jeg vilde anse det for meget vanskeligt, hvis man fra Myndighedernes Side i juridisk Form skulde udfærdige Regler og Paabud om, hvordan saadanne Problemer maa løses. Det naturlige maa vel være, at Medhjælperen maa give sit Mærke for at faa et nyt Lagen, og at Arbejdsgiveren vel maa betale Lagenet. Det skaber i og for sig ingen Problemer. Problemet opstaar den Dag, da Medhjælperen forlader Pladsen. Skal Medhjælperen da have Lagenet med sig eller ikke? Det maa vel være rimeligt, at han faar Lagenet med sig under Forudsætning af, at dets Værdi paa dette Tidspunkt betales. Men det er kun en skitseret Løsning, jeg her fremsætter. Jeg vil tro, at man ved Samarbejde og i Kraft af den gode Forstaaelse, der i de fleste Tilfælde eksisterer mellem Medhjælperen og Arbejdsgiveren, vil kunne finde Løsninger, som vil vise sig at være gode og praktiske i hvert enkelt Tilfælde.

Hermed sluttede Spørgsmaalet, og Spørgetiden var dermed til Ende.